RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 127.075 van 14 januari 2004
in de zaak A. 107.851/VII-29.776

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat V. LURQUIN,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Zwitserlandstraat 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ruandese nationaliteit, op 20 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij verklaarde zich op 30 mei 2001 vluchteling.

1.2. Op 31 mei 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 juni 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 13 juni 2001 in het Transitcentrum 127, bijgestaan door een tolk, die de Kinyarwanda taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Hemptinne loco Mr. Lurquin.
> Hij verklaarde de Rwandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kampala (Oeganda), waar betrokkenes ouders verbleven, sinds zij Rwanda in 1959 waren ontvlucht omwille van de oorlog. In 1996 keerde betrokkene met zijn moeder (zijn vader was intussen overleden) en zijn twee broers naar Rwanda terug. Ze vestigden zich in Kicukiro (Kigali). Betrokkene zette een handel op in kleding, schoenen en schoonheidsproducten, die hij aankocht in Kampala en verkocht in Kigali. In 1999 huwde hij met Batamiliza Scovia, die de Oegandese nationaliteit heeft. Omstreeks augustus 2000 kwamen 4 militairen van het Rwandese leger naar betrokkenes woning in Kicukiro. Hij bevond zich toen voor zaken in Kampala. De militairen zeiden tegen betrokkenes echtgenote dat ze voor betrokkene waren gekomen en dat ze later zouden terugkeren. Omdat betrokkene vrienden had die militairen waren, koesterde betrokkenes echtgenote geen wantrouwen. Enkele weken later kwamen dezelfde

4 militairen naar betrokkenes huis terug, met de bedoeling betrokkene daar te treffen. Betrokkenes echtgenote zei dat haar echtgenoot zich in Kampala bevond. De militairen suggereerden dat zij loog en sloegen haar. Toen betrokkene uit Kampala terugkwam en van zijn echtgenote hoorde wat er was gebeurd, deed hij op 20 oktober 2000 aangifte van de geweldpleging bij de politiebrigade van Gikondo. Omstreeks eind oktober/begin november 2000 kwamen opnieuw 4 militairen naar betrokkenes huis. Zijn echtgenote vertelde hem achteraf dat 3 van hen dezelfde waren als tijdens de eerste twee bezoeken en dat 1 van hen verschillend was. Betrokkene werd door de militairen in een bestelwagen meegenomen naar een bos in Kebero, dichtbij een militair kamp. Hij werd ervan beschuldigd de coördinator te zijn tussen een groep aanhangers van de vroegere Rwandese koning Kigeri in Oeganda en een groep gelijkgestemden in Rwanda. Betrokkene replikeerde dat hij geen aanhanger was van de koning. De militairen sloegen betrokkene en lieten hem daarna achter.

Ze verzekerden hem dat hij zou worden gedood, indien hij zijn activiteiten ten voordele van de monarchie zou verderzetten. Hij keerde daarna te voet terug naar huis. Omstreeks 10 december 2000 kwamen de oorspronkelijke 4 militairen opnieuw naar betrokkenes woning. Hij werd andermaal in een voertuig gedwongen, waarin zich reeds 3 andere burgers bevonden en naar een klein bos in Nyanza gebracht. Toen zij moesten uitstappen, liep betrokkene weg, omdat hij ervan overtuigd was dat ze hem zouden ombrengen. Er werd nog op hem geschoten, maar hij wist te ontkomen. Hij keerde terug naar huis. Betrokkene en zijn echtgenote gingen in december 2000 bij een oom in Mutara inwonen. Op 29 januari 2001 vertrokken hij en zijn echtgenote naar Kampala, waar hij een bevriende Oegandese zakenpartner, J., contacteerde. Deze beloofde betrokkene te zullen helpen om een veiliger onderkomen te zoeken. Hij probeerde om betrokkenes vertrek vanuit Oeganda te organiseren, maar toen hij daar niet in slaagde, vroeg hij betrokkene om hem op 15 mei 2001 te vergezellen naar Kenia. In de Keniaanse hoofdstad bracht J. betrokkene onder bij een vriend. J. organiseerde inmiddels betrokkenes vertrek, tegen betaling van 4.500$. Hij kocht een paspoort en een vliegtuigticket voor betrokkene en stelde hem voor aan de man met wie betrokkene zou reizen. Aan deze man overhandigde betrokkene zijn paspoort en vliegtuigticket, nadat hij op de luchthaven van Nairobi de controleposten was gepasseerd. Op 29 mei 2001 vertrok betrokkene vanuit Nairobi aan boord van een vliegtuig met bestemming België. Toen hij op 30 mei 2001 op de luchthaven van Zaventem door de Federale Politie werd aangetroffen in de transitzone, en de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd omdat hij niet in het bezit was van de nodige documenten voor binnenkomst, vroeg hij dezelfde dag asiel aan (cf. bevindingen van de Federale Politie van Zaventem in verslag nr. 134077/M - dd. 30 mei 200l).

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land zou zijn ontvlucht, omwille van een geïndividualiseerde "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. Een aanzienlijk aantal van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten komen immers weinig overtuigend over. Betrokkene verklaarde dat Rwandese militairen 4 maal naar zijn woning kwamen; dat hij de eerste 2 maal afwezig was; dat zijn echtgenote ter gelegenheid van het tweede bezoek werd geslagen en dat hij de laatste 2 maal door de militairen werd meegenomen en mishandeld. Volgens betrokkenes verklaringen werd hij gezocht, omdat hij verondersteld werd de coördinator te zijn tussen een groep aanhangers van koning Kigere in Oeganda en een gelijkaardige groep in Rwanda. Ten eerste kan worden opgemerkt dat betrokkenes beweerde systematische vervolging door militairen omwille van zijn vermeende sympathieën voor de monarchie hoogst merkwaardig is, vermits hij voor het Commissariaat-generaal stelde (p. 4) volstrekt niets te maken te hebben met de aanhangers van koning Kigeri en bijgevolg niet begrijpt waarom hij door de militairen werd vervolgd. Hij stelde voor het Commissariaat-generaal (p. 4) dat de militairen hem verzekerden dat zij bewijzen tegen hem hadden verzameld en namen kenden van personen waarmee hij in contact stond, maar betrokkene wist tijdens het interview door het Commissariaat-generaal (p. 4) niet te preciseren waarin deze bewijzen bestonden, of om welke namen het ging. Vervolgens is het opmerkelijk dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde (p. 3) dat hij klacht zou hebben neergelegd bij de politie, nadat zijn echtgenote bij het tweede bezoek van de militairen werd geslagen, maar dat hij en zijn echtgenote na zijn twee ontvoeringen, die -althans volgens zijn verklaringen voor het

Commissariaat-generaal (p. 3-5)- gepaard gingen met zware mishandelingen en doodsbedreigingen (feiten die objectief gezien dus onrustwekkender waren dan de loutere mishandeling van zijn echtgenote), zouden hebben nagelaten om aangifte te doen/klacht neer te leggen bij de politie (p. 4).

Volgens betrokkenes verklaringen voor het Commissariaat-generaal zouden zij na zijn twee ontvoeringen hebben nagelaten om klacht neer te leggen bij de politie, "omdat de politie de vorige keer ook niets had gedaan" en omdat hij vreesde dat de politie met de militairen zou samenwerken (p. 4). Deze "verantwoording" is echter onvoldoende, vermits betrokkene voor het Commissariaat-generaal stelde (p. 3) dat de politie de klacht over de mishandeling van zijn echtgenote (tijdens het tweede bezoek van de militairen) registreerde en beloofde ze te zullen onderzoeken en hem op de hoogte te houden. Het feit dat de politie betrokkenes klacht heeft geregistreerd en betrokkene verder ongemoeid heeft gelaten, zou voor betrokkene overigens eerder een aanwijzing moeten zijn geweest voor het feit dat de politie zijn klacht ernstig nam en voor het feit dat er in elk geval geen aantoonbare samenwerking was tussen de politie en de militairen. Indien dit wel het geval zou zijn geweest, zou de politie immers van betrokkenes komst naar het politiekantoor voor het neerleggen van de klacht gebruik hebben kunnen maken om hem op zijn minst te interpelleren over zijn vermeende sympathieën voor de monarchie, vermits betrokkene verklaarde dat hij op het moment van de neerlegging van de klacht reeds door de militairen werd gezocht omwille van deze sympathieën. Merkwaardig is ook dat betrokkene en zijn echtgenote van augustus 2000 tot half december 2000 klaarblijkelijk onafgebroken in hun huis bleven wonen, ondanks betrokkenes bewering dat zijn echtgenote (enkele weken na augustus 2000) thuis door 4 militairen werd geslagen en dat hijzelf (respectievelijk omstreeks eind oktober/begin november 2000 en omstreeks 10 december 2000) vanuit zijn woning door militairen werd ontvoerd. Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p. 4 en 5) na zijn ontsnapping, volgend op zijn tweede ontvoering door de militairen (omstreeks 10 december 2000), evenzeer naar huis te zijn teruggekeerd, wat bevreemdend is, omdat men (en dus ook betrokkene) zou kunnen veronderstellen dat zijn huis de eerste plaats zou zijn waar de militairen hem zouden gaan zoeken. Betrokkenes verklaring dat hij ter gelegenheid van zijn tweede ontvoering door militairen vrijwel probleemloos te voet zou zijn ontsnapt toen de militairen hem in een bos uit hun voertuig lieten stappen is evenmin overtuigend, vermits hij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat de 4 militairen die hem bewaakten allen gewapend waren en de intentie zouden hebben gehad om hem te doden.

Voor wat de problematiek van de vervolging van aanhangers van koning Kigeri door de Rwandese autoriteiten in het algemeen betreft, kan het volgende worden opgemerkt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. "Human Rights Watch Report 2001: Rwanda"), blijkt dat in februari 2000 inderdaad vermeende aanhangers van koning Kigeri Ndahindurwa door de Rwandese autoriteiten werden gearresteerd, en mishandeld, maar dat zij allen na enkele maanden opsluiting werden vrijgelaten. Van het feit dat aanhangers van monarchistische ideeën zouden zijn omgebracht door de Rwandese autoriteiten, zoals betrokkene tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal suggereerde (p. 6), is in dit rapport echter geen sprake.

Daarenboven kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt over betrokkenes reis naar België. Zo stelde hij voor het Commissariaat-generaal (p. 7) dat zijn vriend J. hem in de luchthaven van Nairobi door de controleposten loodste; dat betrokkene de documenten die J. hiervoor gebruikte nooit heeft gezien; dat J. hem na de controle een omslag overhandigde waarin deze documenten zich bevonden en dat betrokkene deze omslag overhandigde aan een Afrikaan, die met betrokkene het vliegtuig nam. Betrokkene verklaarde formeel nooit een paspoort of ticket te hebben gezien. Vooreerst is het merkwaardig dat betrokkene noch de naam, noch de nationaliteit van de man blijkt te kennen van de Afrikaan aan wie hij de omslag overhandigde en met wie hij aan boord ging van het vliegtuig en dat hij ook verklaarde dat hij deze man niet in het vliegtuig heeft zien zitten.

Betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal dat hij alleen in het bezit was van een klein papiertje (wellicht een boarding-pass) toen hij in Nairobi aan boord ging van het vliegtuig, strookt bovendien niet met de vaststellingen van de Federale Politie van de luchthaven van Zaventem, die stelt dat betrokkene bij het verlaten van de gate van de aankomende vlucht uit Nairobi op 30 mei 2001 door hun diensten

gecontroleerd werd en toen in het bezit was van een paspoort van Rwanda (zie bovenvermeld verslag van de Federale Politie). Vermits betrokkene niet meer in het bezit was van een paspoort toen hij later op de dag asiel aanvroeg bij de Federale Politie van de luchthaven, kan worden verondersteld dat hij het paspoort heeft laten verdwijnen of aan iemand heeft overhandigd. Uit het feit dat betrokkene 's ochtends na de gate-controle door de dienst Immigratie-Grenscontrole van de Federale Politie werd doorgelaten, kan bovendien worden afgeleid dat het hier om een authentiek paspoort ging. Betrokkene heeft bijgevolg geprobeerd om de Belgische autoriteiten te misleiden, door zijn paspoort te laten verdwijnen.

De door betrokkene voorgelegde identiteitskaart van Rwanda (nr. 13355) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, omdat betrokkenes identiteit niet in vraag wordt gesteld (zie kopie van dit document in bovenvermeld verslag van de Federale Politie).

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot toegang besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Wat betreft de toepassing van artikel 26.

2.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert hetgeen volgt:

"6. 1. Middel getrokken uit de schending van art.2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen. -schending van het redelijkheidsbeginsel. - schending van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980- meer bepaald art. 52 -schending van de art. 14 van de Verklaring van de Rechten van de Mens- schending van de Conventie van Genève (art. 1-2-3-33) -schending van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (art.3) -Middel voortvloeiende uit het algemeen principe van een goed bestuur, van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Overwegende dat de CGVS zijn weigeringsbeslissing enerzijds steunt op het feit dat verzoeker niet aannemelijk zou gemaakt hebben dat hij zijn land ontvluchtte omdat hij het voorwerp uitmaakte van een "geindividualiseerde vrees voor vervolging" in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de CGVS meent dat het relaas van verzoeker "weinig overtuigend" voorkomt.

Dat de redenen waarom de CGVS meent dat zijn relaas weinig overtuigend voorkomen echter niet redelijk verantwoord zijn.

Dat de CGVS zich vooreerst baseert op het feit dat verzoeker beweert géén aanhanger te zijn van de monarchie en dat hij dus niet begreep waarom hij door de militairen gezocht werd.

Dat de CGVS ten onrechte de nochtans voor de handliggende mogelijkheid dat de militairen zich vergisten bij het vervolgen van verzoeker omdat hij effectief geen,

coördinator was van de aanhangers van de monarchie tussen Oeganda en Rwanda, over het hoofd ziet en zelfs niet overweegt.

Dat verzoeker nochtans uitlegde dat de militairen beweerden dat zij "bewijzen" lastens hem hadden.

Dat het feit dat verzoeker niet weet over welke "bewijzen" en "getuigen" het zou gaan, niet wegneemt dat de militairen hem werkelijk met dergelijke - mogelijks totaal verzonnen elementen geconfronteerd hebben.

Dat aangezien verzoeker géén aanhangers is van de monarchie, noch coördinator tussen aanhangers, het logisch is dat verzoeker géén specificaties kon geven betreffende feiten die wat hem betreft enkel in het idee van de militairen bestonden.

Dat het dan ook volkomen ten onrechte is dat de CGVS verzoeker verwijt dat hij niet kan uitleggen waarom, terwijl hij beweert dat geen aanhanger is van de monarchie, noch coördinator van aanhangers, hij toch vervolgd wordt.

Dat dit erop neer komt dat verzoeker verweten wordt niet te hebben willen speculeren op de valse redenen van de militairen.

Dat het volstaat dat verzoeker vervolgd werd wegens beweerde aanhang aan de monarchie.

Dat het mogelijk is dat de ongegronde verdenkingen van de militairen gerezen zijn omdat verzoeker in Oeganda geboren is, met een Oegandese gehuwd is en regelmatig de grens overging naar Kampala, waar hij zaken aankocht om deze te verkopen in Kigali. Dat dit echter slechts een hypothese is, die echter het feit van de vervolging wél aannemelijk maakt.

Dat de CGVS dan ook ten onrechte met deze elementen geen rekening gehouden heeft.

Overwegende dat de tweede reden waarom de CGVS meent dat verzoeker het niet aannemelijk zou maken dat hij het voorwerp zou uitmaken van een systematische vervolging gelegen is in een verwijt dat klaarblijkelijk aan verzoeker gemaakt wordt omdat hij wél klacht zou neergelegd hebben na de mishandeling van zijn echtgenote op 20.10.2000, doch dat hij geen klacht neerlegde nadat hijzelf het slachtoffer was terwijl hij zwaar mishandeld werd én de politie nota genomen had van zijn klacht én beloofd had er gevolg aan te geven.

Overwegende dat het onredelijk is dat de CGVS de uitleg gegeven door verzoeker als onvoldoende van de hand wees.

Dat er op moet gewezen worden dat hierover ondervraagd verzoeker verklaard had dat de politie effectief niets gedaan heeft en dat de samenwerking tussen politie en militairen effectief mogelijks is.

Overwegende bovendien dat de CGVS uit het oog verloor dat op het ogenblik van de mishandeling van zijn echtgenote, verzoeker onwetend was over de beschuldiging als zou hij royalist zijn.

Dat uit het verslag van Human Rights Watch World report 2001 betreffende Rwanda blijkt dat voorstanders en voorsprekers van Koning KIGERI wel degelijk vervolgd worden, waarbij er zelfs niet voor teruggeschrokken wordt diegenen die naar het buitenland vluchtten er te kidnappen én dit zelfs indien betrokkenen onder bescherming stonden van de UNHCR in Tanzania (zie p. 1 en 2) terwijl van de militairen inderdaad geweten is dat zij politieke tegenstanders zonder meer de weg ruimen. (zie ook verslag)

Dat het dan ook niet redelijk is aan verzoeker te verwijten dat hij niet nogmaals naar de politie ging, en dit gelet op de politieke implicaties van de mishandeling waarvan hij het slachtoffer werd, wat zijn situatie riskeerde te verergeren.

Dat het eveneens onredelijk is te veronderstellen dat de militairen ipso facto de politie op de hoogte zou gesteld hebben van de verdenkingen lastens verzoeker, zodanig dat het ten onrechte "bevreemdend" gevonden word dat hij door de politie daarover niet geïnterpeleerd werd op het ogenblik van het neerleggen van de klacht.

Overwegende dat het eveneens onredelijk is te stellen dat het "Vreemd" is dat verzoeker en zijn echtgenote naar huis terugkeerden.

Dat immers het eerste bezoek mogelijks van bevriende militairen kon geweest zijn.

Dat bij het tweede bezoek enkel zijn echtgenote geslagen werd omdat zij zou liegen betreffende de verblijfplaats van haar man, waarbij echter géén "politieke" beschuldigingen aan zijn adres gericht werden, reden klacht neergelegd werd bij de politie, zonder vrees voor gevolgen.

Overwegende dat na het derde bezoek en de eerste ontvoering van verzoeker, verzoeker er eigenlijk met een dreiging en een pak slaag van afkwam, doch dat de gevolgen veel zwaarder zouden zijn indien hij zou doorgaan met het aanhangen van de Koning.

Dat verzoeker, die geen aanhanger was en dus ook géén activiteiten van coördinator deed, inderdaad terug naar huis ging en zijn (activiteiten) voortzette in de overtuiging dat het ergens een vergissing was, waarover als je erover zweeg geen gevolg zou gegeven worden.

Dat deze illusie verdween op het ogenblik dat hij opnieuw opgepakt werd.

Dat hij kon vluchten, wat zijn geluk was, en dat het onterecht is dat CGVS zijn relaas desbetreffend in twijfel trekt. Dat hij immers geenszins zoals op p. 3 van de beslissing 'probleemloos' te voet ontsnapt zou zijn, dat integendeel op hem geschoten werd!

Dat de bestreden beslissing dan ook niet deugdelijk gemotiveerd is op dit vlak en zelfs intern tegenstrijdig is met de overwegingen op p. 2.

Dat het feit dat verzoeker eerst naar huis terugging, hem ten onrechte ten kwade geduid werd. Dat zijn echtgenote immers verbleef, dat de militairen hun handen vol hadden aan 3 andere burgers die zij eveneens bij zich hadden, terwijl verzoeker ook niet gebleven is; doch verder gevlucht is eerst naar een oom in Mutare en vervolgens naar Kampala, waar het echter evenmin veilig was.

Overwegende dat verzoeker eveneens meent dat de CGVS, die stelt dat in Rwanda weliswaar aanhangers van KIGERI opgesloten worden, er geen sprake is van het feit dat zij gedood zouden worden.

Dat het feit dat de bedreigingen van de soldaten mogelijks overdreven waren, verzoeker er echter niet minder een vluchteling op maakt.

Dat hij mishandeld werd, bedreigd en volgens de eigen info van het CGVS riskeerde opgesloten te worden.

Dat dit ruimschoots volstaat om een beroep te kunnen doen op de Conventie van Genève.

Dat de CGVS duidelijk een appreciatiefout heeft gemaakt.

Overwegende tenslotte dat het volkomen ten onrechte is dat de CGVS de afwezigheid van een paspoort in hoofde van verzoeker als een "poging tot misleiden van de autoriteiten" bestempeld. Dat de CGVS vergeet dat de echtgenote van verzoeker nog in Afrika is, en derhalve dat de mensensmokkelaars, indien hij hun instructies niet opvolgde over een drukkingsmiddel beschikken.

Dat de afleidingen dat het om een authentiek paspoort ging nergens op gesteund , doch indien dat zo was, de druk vanwege de smokkelaars op verzoeker enkel zal vergroot hebben.

Dat de bedoeling de Belgische Staat te misleiden dan ook ten onrechte afgeleid wordt uit het verdwijnen van het paspoort.

Dat verzoeker bovendien niet met deze interpretatie geconfronteerd werd, zodanig dat ook zijn rechten van verdediging desbetreffend geschonden werden.

Overwegende dat het dan ook ten onrechte is, op grond van een aantal duidelijke appreciatiefouten en niet ernstige analyses dat de CGVS tot het besluit is gekomen dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is.

Dat verzoekster dan ook meent dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is.

Dat verzoekster dan ook meent dat er aanleiding is de bestreden beslissing om die redenen nietig te verklaren.";

2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers aanvraag omdat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land zou ontvlucht zijn omwille van een geïndividualiseerde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker de, naar het oordeel van de commissaris-generaal, weinig overtuigende vervolgingsfeiten op elk punt tracht uit te leggen; dat de beweerde lacunes en niet overtuigende elementen uit verzoekers asielrelaas -zo zij bestaan- niet zwaarwichtig en

afdoende genoeg lijken om tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag te concluderen; dat derhalve de bewering als zou de commissaris-generaal verzoekers aanvraag ten onrechte kennelijk ongegrond hebben bevonden, niet in korte debatten kan worden afgedaan;

2.4. Overwegende dat, nu de kamer het niet eens is met de conclusies van het verslag, het beroep tot nietigverklaring, overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt voortgezet;

3. Wat betreft de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat hierboven werd vastgesteld dat het middel niet ongegrond lijkt en derhalve ernstig is;

3.3. Overwegende dat met betrekking tot het moeilijk te herstellen nadeel, nu kan aangenomen worden dat verzoeker gezocht wordt door de militairen van zijn land van herkomst, dient vastgesteld te worden dat hij bij zijn terugkeer aldaar het risico loopt van zijn vrijheid te worden beroofd;

4. Overwegende dat voldaan is aan de twee door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat bijgevolg aan de wettelijke voorwaarden voor een schorsing van de tenuitvoerlegging is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2001 tot

bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt desgevallend voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien januari tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. VERTONGEN. **E. BREWAEYS.**